

Arrest

nr. 193 251 van 5 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE. VOORZITTER VAN DE RAAD,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 10 april 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2013 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en van de drie beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2017.

Gehoord het verslag van de voorzitter van de Raad G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. CARUSO verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 6 maart 2012 ten aanzien van de drie verzoekende partijen de beslissing tot

afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoekende partijen bij aangetekende brieven van 7 maart 2012 ter kennis gebracht.

1.2. Via een op 23 maart 2012 gedateerd schrijven dienden verzoekende partijen een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 13 februari 2013 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekende partijen van 23 maart 2012 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en nam tevens, ten aanzien van elk van de verzoekende partijen, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.4. Bij aangetekend schrijven van 21 augustus 2014 dienden verzoekende partijen nogmaals een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. Verzoekende partijen dienden bij aangetekend schrijven van 30 september 2015 wederom een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 24 augustus 2016 de beslissing waarbij de aanvragen van verzoekende partijen van 21 augustus 2014 en van 30 september 2015 om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond worden verklaard. Verzoekende partijen stelden tegen deze beslissing op 4 november 2016 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad merkt ambtshalve op dat artikel 39/68-3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Indien een verzoekende partij een ontvankelijk verzoekschrift indient tegen een beslissing genomen op basis van artikel 9bis terwijl een beroep tegen een eerdere tegen hem getroffen beslissing op basis van artikel 9bis nog hangende is, oordeelt de Raad op grond van het laatst ingediende verzoekschrift. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het eerder ingediende beroep, tenzij zij haar belang aantoont.

§ 2. Indien een verzoekende partij een ontvankelijk verzoekschrift indient tegen een beslissing genomen op basis van artikel 9ter terwijl een beroep tegen een eerdere tegen hem getroffen beslissing op basis van artikel 9ter nog hangende is, oordeelt de Raad op grond van het laatst ingediende verzoekschrift. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het eerder ingediende beroep, tenzij zij haar belang aantoont.

§ 3. Indien de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter oordeelt dat paragraaf 1 of paragraaf 2 van toepassing is, vermeldt hij dit in de beschikking zoals voorzien in, naar gelang het geval, artikel 39/73, § 2, of 39/74.”

Voormelde bepaling is, overeenkomstig artikel 6 van de wet van 2 december 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de procedure voor de Raad ook van toepassing op “aanvragen om machtiging tot verblijf die opeenvolgend worden ingediend op grond van ofwel artikel 9bis ofwel artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, voor de datum van inwerkingtreding van deze wet, en die het voorwerp hebben uitgemaakt van weigeringsbeslissingen, waartegen meerdere beroepen werden ingediend voor de datum van inwerkingtreding van deze wet.”

In casu is het niet betwist dat verzoekende partijen op 4 november 2016 een beroep hebben ingesteld dat is gericht tegen een beslissing die op 24 augustus 2016 werd genomen met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 39/68-3, § 2 van de Vreemdelingenwet worden verzoekende partijen derhalve, behoudens indien zij hun belang aantonen, geacht afstand te doen van voorliggend beroep dat op 10 april 2013 werd ingesteld tegen de beslissing van 13 februari 2013 waarbij hun aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

Ter terechtzitting stelt de raadsvrouw die verzoekende partijen vertegenwoordigt zich naar de wijsheid te gedragen. Zij toont derhalve niet aan dat verzoekende partijen nog een belang hebben bij de nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2013 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. De verzoekende partijen worden dan ook geacht afstand te doen van het beroep gericht tegen voormelde beslissing.

3.2. De Raad wijst er daarnaast op dat, luidens artikel 39/78 iuncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet een verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van het enig middel dat de daarin geuite kritiek enkel en alleen is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en er geen middel is uitgewerkt ten aanzien van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Voorts merkt de Raad ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partijen gegriefd zijn door een bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van een bestreden beslissing moet verzoekende partijen bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat verzoekende partijen bij aangetekende brieven van 7 maart 2012 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Deze bevelen om het grondgebied te verlaten maken niet het voorwerp uit van enige procedure en zijn bijgevolg definitief. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van de in het kader van voorliggend beroep bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten verzoekende partijen nog tot voordeel kan strekken. De raadsvrouw van verzoekende partijen weerlegt deze vaststelling niet. Zij toont dan ook niet aan dat verzoekende partijen een belang hebben bij de nietigverklaring van deze beslissingen (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Het ingestelde beroep is, om voormelde redenen, dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten die verzoekende partijen op 12 maart 2013 ter kennis werden gebracht.

4. Korte debatten

Verzoekende partijen doen afstand van het beroep gericht tegen de beslissing van 13 februari 2013 waarbij hun aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in

het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten van 13 februari 2013. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De afstand van het geding wordt vastgesteld inzake het beroep gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2013 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 2

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de drie beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK